

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

ze skargi S. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 marca 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

w sprawie z wniosku S. P.

przy uczestnictwie A. B. i M. P.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w W. oddalającego wniosek sformułowany jako żądanie zniesienia współwłasności. Za prawidłowe uznano stanowisko Sądu pierwszej instancji co do niedopuszczalności zniesienia współwłasności wskazanych we wniosku pomieszczeń skoro w postępowaniu toczących się kilka lat wcześniej, zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 marca 2000 r. sygn. I Ns (...), znoszącym współwłasność przez ustanowienie odrębnej własności lokalu i dokonującym podziału nieruchomości do korzystania, jedno z tych pomieszczeń zostało przyznane na własność wnioskodawczyni a drugie uczestnikom, obecnie sprzeciwiającym się modyfikacjom w prawie własności, a w odniesieniu do żądania

zmiany sposobu korzystania z nieruchomości, brak było podstaw do takiej zmiany skoro nie nastąpiły żadne nowe okoliczności uzasadniające żądanie.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w W. wniosła wnioskodawczynie wskazując jako jej podstawę art. 523 k.p.c. i ten przepis jako ten, z którym, jej zdaniem, postanowienie Sądu Okręgowego jest niezgodne. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej wydaniem kwestionowanego orzeczenia wskazała, że zgłasza dowód z zeznań świadka M. P. na okoliczność niewykonywania prawa własności zgodnie z postanowieniem wydanym w sprawie sygn. I Ns (...). Wartość przedmiotu sporu oznaczono na kwotę 2.000.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, to wymaganie konstrukcyjne skargi jest spełnione wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki zdolne uwiarygodnić powstanie szkody (porównaj między innymi postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/141).

Skarga wnioskodawczynie nie spełnia tego wymagania, gdyż nie określono w niej postaci szkody, czasu jej powstania, ani związku przyczynowego z wydaniem zaskarżonego wyroku, wysokość natomiast, skoro w skardze wskazano kwotę, winna być uściślona przynajmniej przez wskazanie co się na tę kwotę składa, jak ją wyliczono. Ponieważ w skardze w kontekście szkody jest mowa o niewykonywaniu prawa własności zgodnie z postanowieniem wydanym w sprawie I Ns (...), to nie bez znaczenia jest, że M. P. na rozprawie w dniu 25 lipca 2014 r. przed Sądem Okręgowym zeznał, że „uczestnicy nie robią przeszkód, abyśmy poruszali się po

ich części, nie było ze strony uczestników problemów z korzystaniem z ich części podwórka, chcielibyśmy znieść współwłasność na wszelki wypadek”. Tej treści zeznanie nie uzasadnia przyjęcia, że szkoda, określona najprawdopodobniej na kwotę 2 mln zł, została oznaczona w skardze w sposób wymagany powołanym przepisem.

W tej sytuacji skarga, jako niespełniająca ustawowego wymogu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. podlegała odrzuceniu, co orzeczono na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

aj

r.g.